

El bolígraf, el full i la mà.

Ser un bolígraf no és tan fàcil com sembla. Tothom es pensa que només deixem anar tinta sense cap tipus de pauta tot seguint els moviments que fa la mà que ens guia. Doncs no, ser un bolígraf és més que això. Ser un bolígraf és aguantar més de deu hores diàries treballant sense poder fer cap queixa, ser un bolígraf és suportar la pressió d'equivocar-te i que el teu treball sigui esborrat per una simple cinta blanca, ser un bolígraf és enfrontar-se dia a dia amb aquell terrorífic full en blanc on has d'escriure una redacció i no saps per on començar, però, mica en mica, van sortint les lletres, una per una, primer formant síl·labes sense sentit, després paraules i després frases curtes o tant llargues que ocupen tot un paràgraf.

Ahir em vaig trobar amb un d'aquests casos, una redacció de català. Normalment el foli em diu a cau d'orella què vol que escrigui damunt seu però, aquest cop ha sigut diferent. No em deia res, ni una paraula. Jo l'animava a parlar fent-li preguntes, però res. Vaig començar a notar una tremolor i humitat, la mà estava nerviosa i suava. Mal senyal. Això suposaria que, en uns instants, em començarien a giravoltar i a picar contra la taula acabant marejat com una sopa i, de ben segur, acabaria sent mossegat. I així va passar, només pensar-ho i van començar els copets a la taula. M'estava començant a marejar i aquell coi de foli seguia sense dir-me res o, almenys, jo no el sentia bé. Anar amunt i avall tota l'estona no ajuda.

Havia de prendre una decisió ràpida i eficaç, la mà ja començava a giravoltar-me i això volia dir que quedava poc per acabar a la boca d'aquell alumne. Vaig decidir inventar-me jo la història. Si el foli no va donar senyals de vida mentre li preguntava la història no creia que ho comencés a fer en aquell moment.

Després de pensar i donar voltes a què podria explicar, se'm va acudir explicar una història de detectius però no em venia al cap res de res. Vaig estar força estona pensant en qualsevol tipus d'història, romàntica, cavalleresca, còmica.. Però no se'm acudia un principi. Finalment, vaig decidir escriure sobre una cosa fàcil, la meva història. Al principi vaig tindre alguns dubtes perquè, com podeu comprendre, la vida d'un bolígraf no és massa interessant: sortir de l'estoig, escriure, tornar a l'estoig. Però jo creia que ser un bolígraf era més que això, així que vaig decidir defensar en aquella redacció els meus pensaments.

Les paraules em van començar a sortir soles, la tinta fluïa tot ballant una dansa amb el paper, que ara semblava més alegre. Cada coma, cada punt anava on havia d'anar. La mà semblava sorpresa amb la rapidesa que s'escrivien les lletres i jo em sentia increïble en aquell moment.

Quan vaig acabar, vaig mirar-me el full incrèdul. Tot allò ho havia escrit jo! I pensar que abans era un simple foli en blanc, tan normal, tan avorrit.. I jo l'havia canviat per complet.

El millor de tot no va ser l'orgullós que es sentia de mi l'alumne, ni l'enveja que tenien els altres bolígrafs de la classe. El millor va ser que em vaig adonar que podia fer grans coses tot i ser només un simple bolígraf.

Aina Navarro Bargalló 3A.